

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

VY FRÅN LAPPLAND. AMATÖRFOTOGRAFI.

16:DE ÅRG.

DEN 11 OKTOBER 1914.

N:o 2.

Foto: Inställ, Stockholm.

Skild: Bengt Sjöbergsparr.

Tore Ahlström

TORE ALMÉN.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Den stora allmänheten förbinder nog gärna med begreppet juridik föreställningen om något torrt, andefattigt och tråkigt, sist men icke minst något svärbegripligt och invecklad. Den, som haft tillfälle studera utländsk rättslitteratur, vet emellertid, att detta mindre beror på ämnets egen natur än på förmågan hos de personer, som behandla det. De senare årtiondena har äfven Sveriges bokvärd haft vackra exempel att uppvisa på ädel juridisk framställningskonst; det är nog att erinra t. ex. om namnet Ivar Aizelius. Denne har numera från lagarbetet dragit sig tillbaka till presidentstolen i vårt lands främsta hofrätt, men en yngre generation jurister har på ett värdigt sätt trätt i hans fotspår. Och i dessa tider, då lagbestämmelserna om köp och byte af lös egendom fått ökad betydelse på grund af de rättsfrågor, som framställts sig i sammanhang med krigsutbrottet, har nog mer än en lekman funnit, att äfven den rättsvetenskapliga litteraturen har sina lustgårdar och att det är med verklig njutning man med en förare som revisionssekreteraren Tore Almén tager sig en vandring genom köpmännens alledeles särskilda rättskodex.

Tore August Almén tillhör en släkt, som leder sitt ursprung från Tunhems socken i Västergötland. Hans farfader, prosten och kyrkoherden i Myckleby i Bohuslän, Johan Andersson hade i sitt äktenskap med Carolina Elisabeth Lignell sju söner, hvilka alla antogo namnet Almén. En af dem var professor, sedermera generaldirektören i medicinalstyrelsen August Theodor Almén, och ur dennes äktenskap med Susanna Christina Fries, en dotter till den fräjdade naturforskaren Elias Fries, föddes i Stockholm den 14 oktober 1871 som andra barnet i ordningen sonen Tore August. Efter att ha aflagt mogenhetsexamen vid latinläroverket på Norrmalm 1889 kom han som student till Upsala, aflade därstädes juridisk- filosofisk examen 1890 och juris utriusque kandidatexamen 1895. Han inskrefs därefter som notarie i Svea hofrätt men ägnade sig åt tortsatta juridiska studier. År 1897 utgaf han och försvarade offentligt början af en afhandling "Om auktion såsom medel att åvägbringa aftal", till följd af hvilken han samma år förordnades att vid Uppsala universitet vara docent i civilrätt. Redan följande år förordnades han att upprätthålla professorsämbetet i detta ämne och fortsatte därmed t. o. m. vårterminen 1900. Under tiden hann han dessutom med icke blott att fullborda sin docentafhandling, utan äfven att som tillförordnad domhåfvande förrätta två lagtima ting samt aflägga juris licentiatexamen. Vid slutet af vårterminen 1900 promoverades han till juris utriusque doktor.

Professuren i civilrätt hade nu blifvit med ordinarie innehafvare besatt och Almén togs i stället i anspråk för upprätthållandet af undervisningen i straffrätt under professor Hagströmers sjukdom. Hans på det praktiska riktade läggning tillfredsställes emellertid icke af det straffrättsliga brottsbegreppshärklyveriet; i början af år 1902 öfvergif han universitetet för att i stället ägna sig åt lagstiftningsarbetet, bland hvars bästa krafter han inom kort kunde räknas.

Almén gjorde sina lärospån som lagstiftare i egenkap af sekreterare i, som det officiellt heter, "den för behandling af vissa till obligationsrätten hörande ämnen tillsatta kommitté", d. v. s. den kommitté, som tillsatts för att jämte danska och norska delegerade söka åvägbringa en såvidt möjligt gemensam

nordisk handelslagstiftning, den s. k. nordiska obligationsrättskommittén. Försöket lyckades öfver förväntan kan man väl säga; icke blott att ett gemensamt lagförslag kom till stånd, utan detsamma befunns också af såväl den vetenskapliga som den parlamentariska kritiken vara mönstergillt. Till och med en så omutligt sträng, för att icke säga hård granskare som prof. A. O. Winroth yttrar om lagen om köp och byte af lös egendom af 1905, att öfver den "går en fläkt af stor lagstiftning". "Dess författare hafva", säger han, "i 1894 års föregående förslag haft lyckliga uppslag och utfört dem på ett förtjänstfullt sätt. De främmande insatserna hafva bearbetats till ett helt, prägladt af själfständighet och konstnärlig framställning. Arbetet har ju underlättats därigenom att på grund af ämnets beskaffenhet man ej behöft gifva annat än dispositiva stadganden, ej varit tvungen att taga hänsyn till fastrotadt föreställningssätt och varit i tillfälle att hålla sig inom snäva gränser. Men det ligger också skicklighet i att på bästa sätt begagna sig af alla dessa förmåner."

Hufvudförtjänsten häraf tillkommer naturligtvis kommitténs ledamöter — danskar och normmän för öfrigt ej mindre än svenskar. Men åtminstone berömmet för "den konstnärliga framställningen" kan nog Almén till god del taga åt sig. Det har han ådagalagt om ej genom annat, så genom den ypperliga kommentar till den ifrågavarande lagen, som han skänkt den svenska allmänheten i två stora volymer 1906 och 1908. Jurister pläga om den säga, att den låter läsa sig lätt som en roman, och äfven om lekmannen inte precis i den finner någon 25-öres-bokslektyr, är det med afgjord njutning han fördjupar sig i densamma. Klarhet, åskådighet, ständigt kontakt med det levande lifvet är hvad som i främsta rummet utmärker densamma. Och hvad kan man i sjäfvä verket önska sig mer?

Efter fullgjordt uppdrag som sekreterare i denna kommitté tjänstgjorde Almén under större delen af år 1904 som adjungerad ledamot af Svea hofrätt och förordnades sedan 1906 till ledamot af Lagberedningen. I denna egenskap deltog han i tre år i de afslutande arbetena på ny jordabalk, hvarefter han 1910 inträdde som ledamot i den fortfarande arbetande nordiska obligationsrättskommittén. Inom denna har han utfört ett mycket betydande arbete och bland annat som svensk ledamot i tremanna-subkommittéer utarbetat de första utkasten såväl till lag om aftal och andra rättshandlingar på förmögenhetsrättsens område som till lag om afbetalningsköp. Dessa lagförslag ha ännu icke varit föremål för statsmakternas behandling, men det finns alla skäl att antaga att äfven de skola vinna samma enhälliga anslutning som det tidigare af kommittén aflämnade och vid årets riksdag antagna förslaget till lag om kommission, handelsagentur och handelsresande. Äfven i denna lags utarbetande hade Almén sin dryga anpart.

I trots af sin trägna verksamhet i lagstiftningsarbetets tjänst har Almén — såsom det för öfrigt en lagstiftare anstår — jämväl deltagit i rättsskipningen. Efter att 1910 ha konstituerats som revisionssekreterare blef han år 1911 ordinarie innehafvare af ett sådant arbete. Han står sålunda på trappsteget till ingången i Högsta domstolen, men man vill gärna hoppas, att han icke inträder i denna, förr än han varit med om att slutföra arbetet på den nya svenska handelsbalk af nordisk stil, som han varit med om att gifva en så löftesrik början.

KONUNGEN I GÖTEBORG.

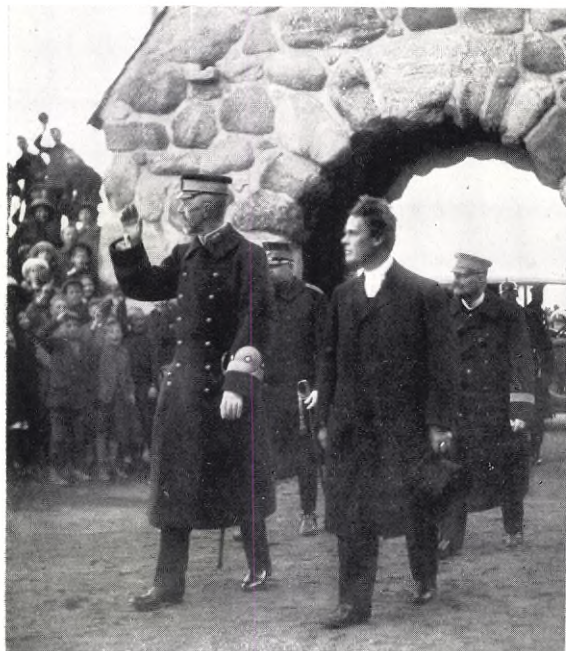

Foto. Backlund, Göteborg.

KONUNGEN BESER DEN VACKRA, NYA MASTHUGGSKYRKAN.
Jämte konungen synas kyrkoherde Valdas Bengtson, landshöfdingen, friherre G. Lagerbring och krigsministern.

Konung Gustaf besökte den 2 okt. Göteborg för att inspektera därvarande trupper och försvarsanstalter. På stationen hade vid det kungliga tågets ankomst infunnit sig utom en del officiella personer hela landstörmsstabens hvarjämte utanför stationsbyggnaden samlats stora människoskaran. som bringade konungen en entusiastisk hyllning. Efter frukost, intagen å residenset, begaf sig konungen till Älfsborgs fästning, där inspektion ägde rum. Sedan denna

MASTHUGGSKYRKAN I GÖTEBORG, arkitekten S. Ericsons imponerande stilfulla skapelse, som besöktes af konungen och som i dagarna skall invigas. (Foto. Backlund, Gbg)

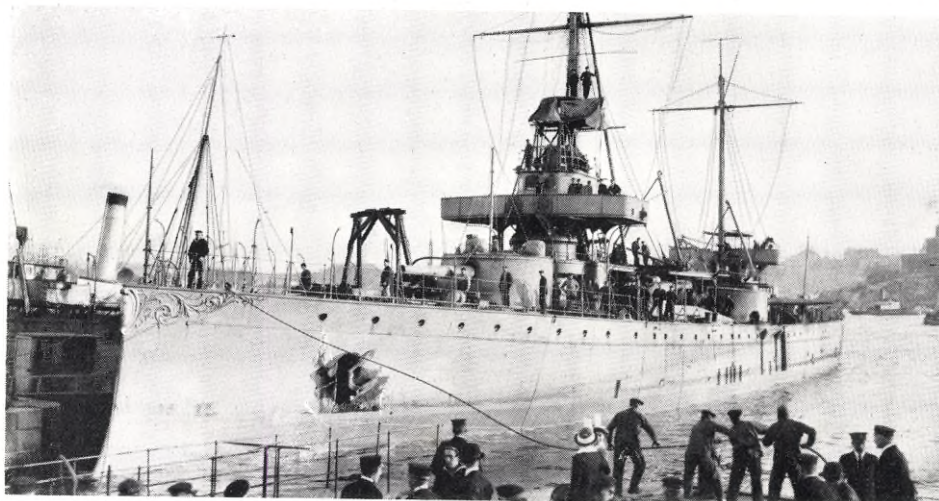

PÅ VÄG TILL "SVERIGE" BYGGET.
Götaverkens chef, dir. Hammar (civil), mottager konungen och följeslagare vid utresan till verken.

afslutats ställdes färden ombord å en af fästningens ångare ut till Göteborgskadern och därifrån tillbaka till fortet samt vidare till staden, där ett kort besök gjordes vid den nya Masthuggskyrkan. Härifrån ställdes sedan färden till Kviberg där stridsöfning ägde rum med Göta artilleriregemente. Senare på dagen besökte konungen Götaverken samt skansen Kronan, där militärnuseets samlingar togos i betraktande. Efter å residenset af landshöfdingen friherre Lagerbring med friherrinna gifven middag afreste konungen med ordinarie kvällståget till Sköfde, där påföljande dag truppspektion ägde rum.

Sedan fredagen den 2 okt. flyter "Tapperheten" åter på vattnet. Efter två månaders dockning lämnade nämligen pansarbåten denna dag dockan vid Galérvarivet. Det med stor intensitet företagna reparationsarbetet, som utförts af Kockums mekaniska verkstad, Götaverken o. Bergsund medan materialet tillarbetats vid Finnboda, har hvad beträffar pansarbåtens botten afslutats åtta dagar tidigare än hvad som kontrakterats. Reparationsarbetet ombords torde snart vara afslutadt.

"TAPPERHETEN" ÅNYO FLYTANDE efter en på förundersvärat kort tid utförd genomgripande reparation ochnydning.

II. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF.

KRIGET.

FRANSK MOBILISERAD PRÄST förrättar jordfästningsakt öfver en soldat, död af i striden erhållna sår.
Foto. öfver Paris.

Ej häller den nionde krigsveckan har häft några afgörande krigshändelser att uppvisa.

Det synes emellertid, som om mot veckans slut den yttre frontlinjen kring Antwerpen af tyskarne definitivt genombrutits. Forten Wavre och S:t Catherine samt den befästa ställningen Dorrveld med mellanliggande verk intogs den 1 okt. på e. m. och den 4 kunde tyskarnes stora högkvar-

ETT MIRAKEL. Ett af tyskarne skarit beskjutet kloster befanns fullständigt raseradt utom en liten murdel hvarest en madonnabild stod helt oskadad.

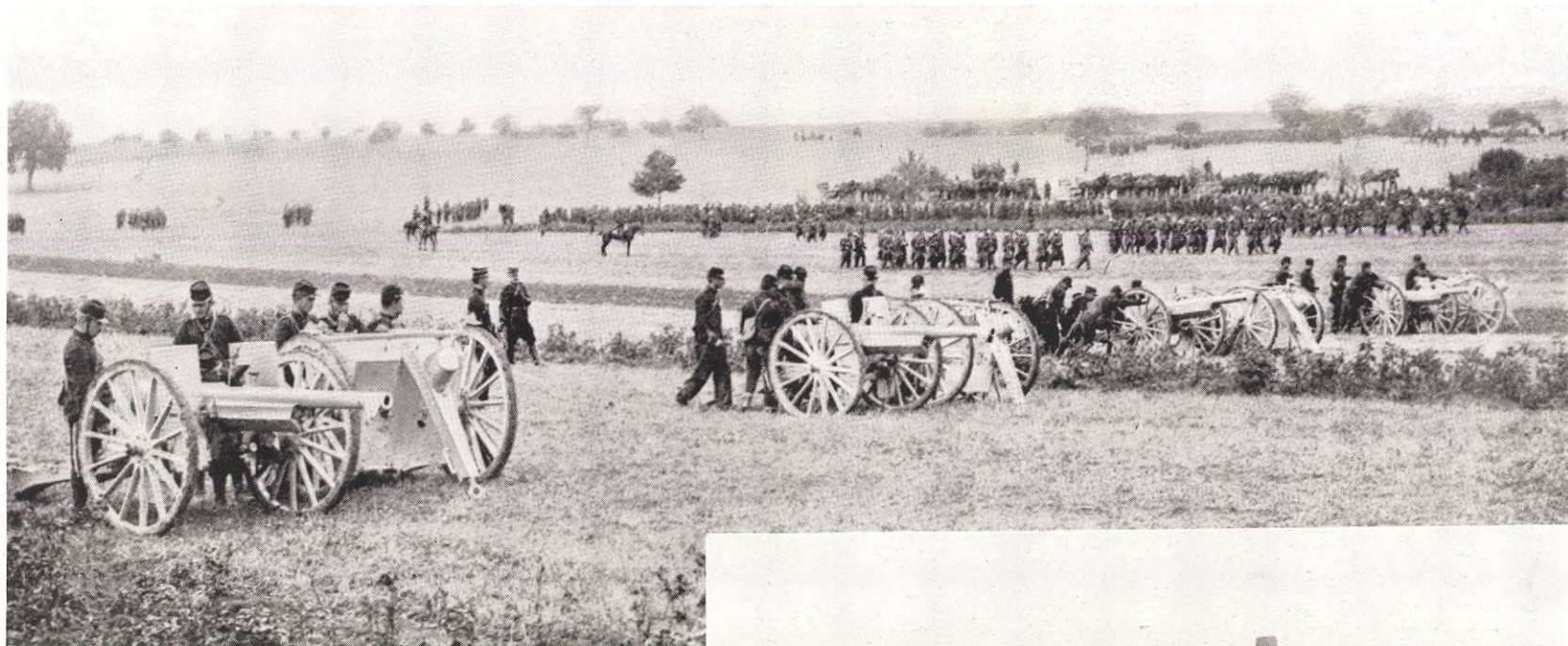
TYSKT FÄLTKÖK, eröfradt af belgiska trupper — Dessa vid hela tyska armén införda kokapparater, som koka under pågående transporter och alltid hålla födan färdig för truppen, äro föremål för den största beundran af de allierade.

Foto. öfver London.

Foto. öfver London.

ter rapportera, att jämväl fortet Lierre och Koenigshoycht med mellanliggande skansar samt Waelheim fallit i deras händer. Från belgisk sida bekräftades detta genom meddelandet samma dag, att de belgiska stridskrafterna varit nödsakade att draga sig tillbaka till floden Nèthe efter ett hårdnackadt försvar under de senaste fem dagarne mot tyskarnes våldsamma artilleriangrepp. För att komma i besitt-

EN MÄRKLIG KRIGSBILD FRÅN DET STORA SLAGET: *En fransk armékår intar stridsställning under betäckning af artilleri.*

ning af Antwerpen lära tyskarne emellertid få bereda sig på en strid på lif och död. Man måste erinra sig, att därmed kommer den praktiskt taget sista fotsbredden belgisk mark i eröfrarhänder.

På den franska krigsskådeplatsen forforo alltjämt de väldiga strider längs hela linien hvilka pågått sedan några veckor tillbaka utan att ha ledd till något definitivt afgörande. Alla uppgifter samstämma däri, att fransmännen här ådagalägga en glänsande tapperhet och prestera både kraftiga angrepp och ett lysande försvar. Mot veckans slut meddelas emellertid, att de måst uppge försöket att kringränna tyskarnas högra flygel och nödgas draga sig tillbaka öster och norr om Arras. Den tyske general von Klucks genombrytningsförsök mellan Roye och Lassigny ha gjorts med stor våldsamhet, men utan att hittills krönas med framgång.

Stort jubel har väckts i Franrike af de hinduiska hjälptruppernas ankomst. Ingen betviflar håller, att de indiska furstarnes med sina juvelprydda turbaner och sin praktfulla utstyrsel i öfrigt vid landstigningen i Marseille erbjudit en lysande anblick. På krigshändel-

(Forts. å sid. 24)

ARTILLERIET GALOPPERAR FRAM TILL SIN STÄLLNING.

Efter fotos. öfver London från utsänd krigsfotograf.

BILDER FRÅN JÄTTESLAGENS BRÄNNPUNKTER.

SENLIS, I NORRA FRANKRIKE HELT I RUINER.

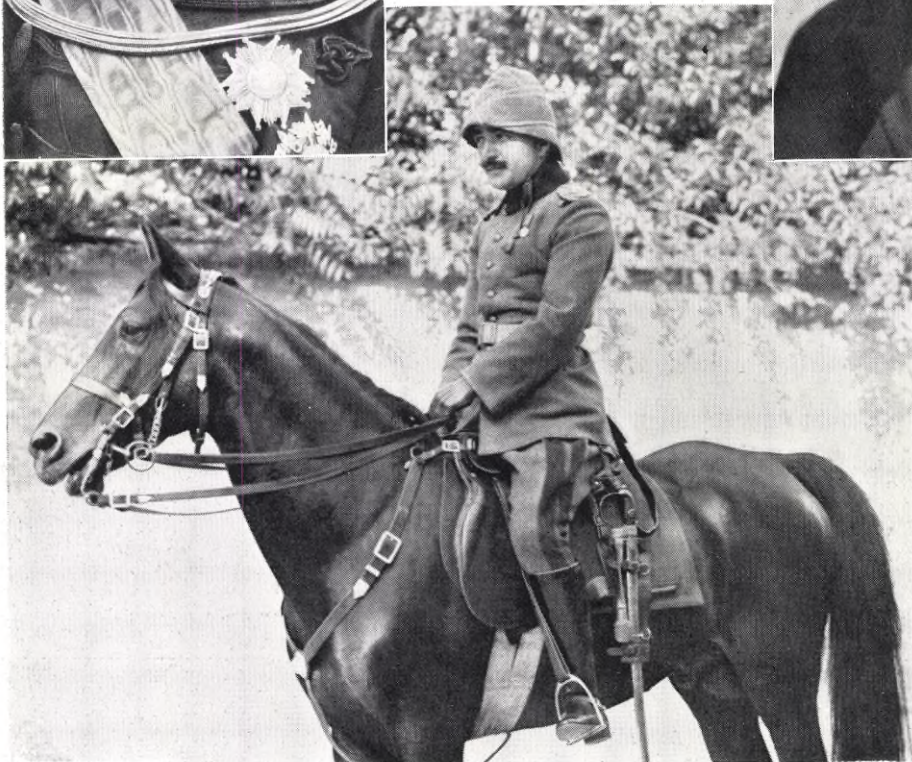

BYGATA I SOISSONS VID FLODEN AISNE.
Efter fotos öfver London från utsänd krigsfotograf.

Englands ställning till den muhamedanska världen, alltid ömtalig och riskfylld med hänsyn till de lätt sårbara känslorna hos det brittiska rikets väldiga massa af muhamedanska undersåtar, har ytterligare vanskliggjorts genom det utbrutna världskriget, hvilket tvingat England till en del åtgärder mot Turkiet och Egypten i sig inneslutande möjligheter till oöferskådliga framtida förvecklingar.

Förhållandet till Turkiet, där den för sin tyskvänlighet kände *Enver Pascha* intager den ledande ställningen, kännetecknas af en utpräglad och ständigt växande kyla. Spänningen har under de senaste dagarna ytterligare tillspetsats genom den af engelska krigsfartyg iscensatta skarpa kontrollen öfver skeppsfarten genom Dardanellerna. Åtgärden, hvilken väckt häftig förbittring på turkiskt håll, har föranledt Turkiet att stänga Dardanellerna, hvarigenom framförandet denna väg af Rysslands

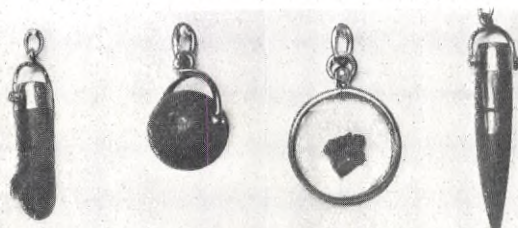
Khediv: *Benigt Silfversparre*

Öfverst t. v.: KHEDIVEN AF EGYPTEN, ABBAS II HILMI, som demonstrerar mot Englands makt i Egypten och vägrar följa dess anmaning att lämna Konstantinopel. — T. h.: DEN FÖRMODADE NYE FURSTEN AF ALBANIEN, *Burrar-Eddine Effendi*, son till *exsultan AbdulHamid* — Till häst: TURKIETS TYSKVÄNLIGE LEDARE ENVER PASCHA, efter ett nytaget porträtt.

mattefotograf

DET NYA FRANSKA FLYGAREVAPNET: 10 cm. långa skarpt tillspetsade stölpilar som kastas ned mot fienden och besitta stor genomslagskraft.

Ryder fotograf

Khediv: *Benigt Silfversparre*

FURSTLIGA MINNESGÅFVOR: Storfurstinnan af Baden låter infatta alla ur sårade på *Karlsruhes* lasarett uttagna kulor i guld att öfverlämnas till de tappra som minne.

och Rumäniens spannmålstransporter till England omöjliggjorts. Som villkor för Dardanellernas öppnande ställer Turkiet den engelska flottkontrollens upphäfvande.

Mellan khediven af Egypten *Abbas II Hilmi* och engelska regeringen har uppstått en skarp menings-skiljaktighet med anledning af engelsmännens utmanande uppträdande i Egypten under den senaste tiden, med af dem egenmäktigt träffade militära åtgärder. Khediven, som f. n. befinner sig i Konstantinopel, har förklarat sig ej taga order af England och afvisat engelska regeringens kategoriska uppmaning att omedelbart afbryta vistelsen i Turkiets hufvudstad.

EN MED STOR LIFSFARA TAGEN KRIGSBILD

EN EXPLODERANDE TYSK GRANÄT UNDER ARTILLERIDUELLEN VID SOISSONS.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre, Skåns. Gbg.

Efter foto. öfver London af utsänd krigsfotograf.

CASTELNAU, en af de mest framstående franska generalerna, har i dagarne erhållit Hederslegionens storkors.

Forts. från sid. 21.

serna lära de ej komma att utöfva något större inflytande.

På de östra krigsskådeplatserna är det som vanligt ej alldeles lätt att få klarhet om sanningen. Så mycket tyckes vara säkert, att heta strider ägt rum i guvernementet Suvalki. Det ser ut som om tyskarne till en början trängts tillbaka, men att de därefter börjat en ny offensiv, på linjen Augustovo—Suvalki, under hvilken en seger vunnits på den förnämnda platsen efter två dagars förbittrade strider. I Ungern skall den ryska offensiv,

Forts. å sid 32.

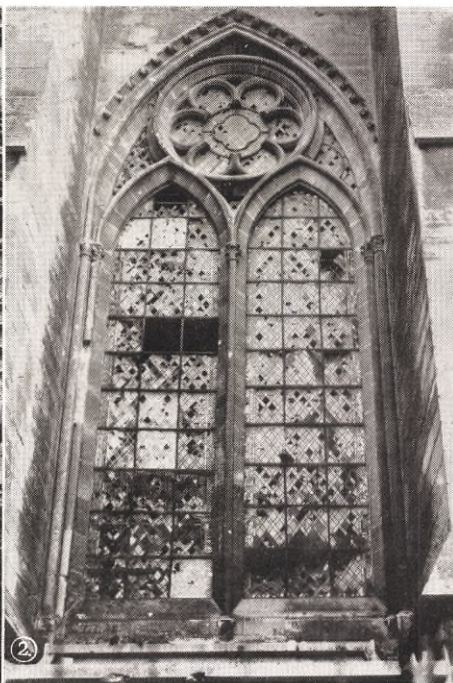
GENERAL VON HINDENBURG, den segrerrike tyske armébefälhåfvaren öfver östarmén, får sin första byst i Berlin, utförd af prof. Eberlein.

Kliché: Bengt Silfverparre.

Foto. från Berlin.

REIMS KATEDRAL INGEN "GRUSHÖG".

1. DE SVÅRASTE SKADORNA TILLFÖLJE DEN TYSKA BESKJUTNINGEN. Vår fotografi, som öfver London icke kan misstänkas vilja mildra de tyska truppernas "barbari" mot Reimskatedralen, måste erkännas vara ett slående bevis för öfverdrift i det första och upprepade påståendet om att templet vore en enda grushög. Skadorna synas fastmera, hur beklaglig hvarje sådan än är, vara relativt mindre betydande, med alla rättvisa hänsyn tagna.

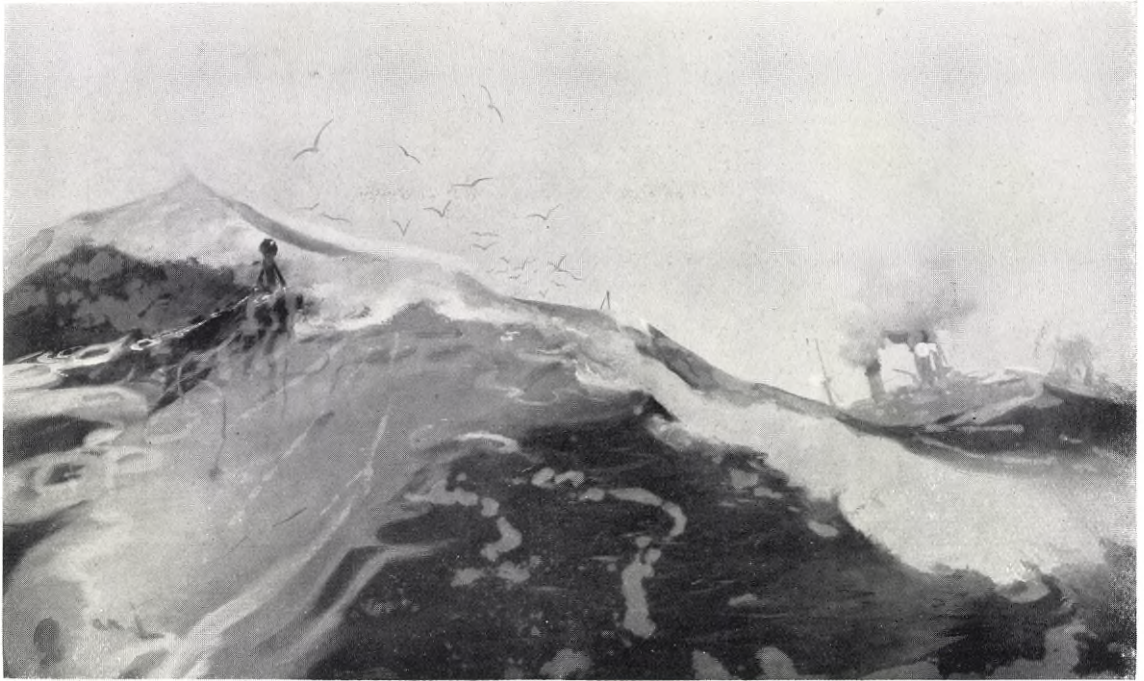
2. ETT AF DE BERÖMDA GAMLA KORFÖNSTRENN som synas här särskildt råkat ut för tyska kulor.

4. ZEPPELINBOMB I OSTENDE: Verkan af en af de fruktade bomberna.

3. EN BILD TAGEN INUTI KATEDRALEN och som tvifvelsutän visar fula skador. Dock äro ju pelare och allt annat än murytor och en del detaljer i utsmyckningen oskaddade. — Efter fotografier öfver London af utsänd krigsfotograf.

UNDERVATTENSBÅT ANFALLER EN FIENTLIG STYRKA.

Vår framstående marinmålare, herr Arvid Johanson, har ställt till H. S. D:s förfogande denna utomordentligt lifliga bild, hvare konstnären, med stöd af iakttagelser under stora utländska sjö-

manövrer, visar hur det fruktansvärda vapnet riktar ett dödsbringande anfall mot den intet anande fienden. Båten är endast svagt synlig genom vågen.

REGNFYLLDA LÖPGRAFVAR i hvilka de stridande under det stora slaget någats stå vecka efter vecka under piskande kallt regn. Efter foto. öfver London af utsänd krigsfotograf.

Till V.-J.

Edert genmäle **bekräftar** endast vårt medlande om försök från Edert förlag att förvärtva **H. 8. D:s krigsfotografier**. Att initiativet härtill för Eder räkning kom från Eder redaktör bevisar endast att denne, herr Langlet, som ju kan tänkas någonstädes också ha sett V.-J., ansåg dess bilder undermåliga men **H. 8. D:s synnerligen önskvärda** — och rätt har han ju.

Ni talar om Edert större antal "krigsbilder" men hvad menar Ni med "krigsbilder"? Icke det vi mena: **nya fotografier från 1914 års krig jämte senaste tids porträtt till denna krigskronika**. Om Ni med "krigsbilder" mena hvad som framgår ur V.-J. t. ex. **gamla illustrationer från 1870-71 års krig** (ett flertal), **fotografier från boerkriget** (se t. ex. nr 39), **10 år gamla porträtt** (se det af tsaren — som Ni säger vara tagat "för kort tid sedan" men som vi häft i ryskt original i många, många år), eller den **virgama litografien af Reims katedral** m. m. m. då kan Ni plocka i hop ett antal, men i fråga om **aktuella krigsbilder kan Ni icke ens tala med**.

Edra påstådda "korrespondenter" här och hvar synas ha ett fullkomligt resultatlöst arbete, i det de få bilder Ni ha äro direkt insända af en eller par andra klass agenturer i Berlin, en af alla tidningar känd och af få godtaggen källa.

Den storartade "framgången" för V.-J. tål just inte heller att synas för nära. Om framgången var så stor, hvarför drog Ni då in på tidningen och gaf endast 16 sidor (mobiliseringen var ju renaste nonsens som skäl) och var framgången alltjämt lika stor med 16 sidor hvarför ökade Ni då ut till 32 sidor — om ock endast på omslagspapper? Hvarför dessa ständiga ombyten icke endast på redaktörer? Ahnej, bästa V.-J., allmänheten kan möjligt tillfälligt förvillas af stora annonser med stora ord, men **H. 8. D. är allt för gammal i gården att kunna duperas af fraser och frejdiga påståenden**.

(TILLHÖR VECKANS PORTRÄTTGALLERI.)

VILHELM NAUCKHOFF. U.-löjtn. v. Upl. reg. 62, kapten 78-87. Utex. fr. Ultuna landtr.-inst. 71, lärare 72-76, förestånd. i Kalmars folkhögsk. 76-80, stadsing. i Enköping 82-93. Verksam sasom förf. särsk. inom ämnen rörande landtr. och hästkötsel.

ANDERS STÄHLE. Elev v. Tekn. inst. 63, ex. fr. krigshögskolan å Mariberg 67, elev. v. Stat. jernv.-byggn. 63-64, aid.-chef v. jernv.-undersök. i Ryssland o. Kaukasien 65-72, stationsing. 72-75, konsult.-ing. inom väg- o. vattenbyggn.-facket 75-83; trafikchef v. Norsholm-Västervik-Hultsreds jernv. 83, tillika maskining. derst sedan 86. Löjtn. i V.-o. V.-byggn.-kåren 73, major 07-09.

JOHAN EDGREN. Stud.-ex. 71, med. dr. 81, docent i med. v. Karol. inst. 84-88, e. o. prof. derst. 88-08 o. professor sedan sistn. år. H. M. Konungens läkare sedan 08. Led. af dir. ö. Stockh. hosp. 05, led. af öfverstyr. i Kon. Oskar II:s jub.-fond sedan 03. Biografi o. helsid.-portr. ärg. XI; 24.

FREDRIK ZETHELIUS. F. 56, stud.-ex. 79, hoifr.-ex. 80, aman. i Finansdep. 81, kanslisekr. derst. 97, tf. byråchef 1900-04, kansliråd o. byråchef i ärenden ang. hand-, ind. o. sjöf. 04; i dagarne utnämnd t. öfverdirektör o. chef f. Kontrollstyrelsen.

OSCAR HAGBERG. Stud.-ex. 75, afg.-ex. fr. Ultuna landtr. inst. 78, studerade mejeriskötsel i Danmark o. Amerika samt arrenderade derafter Hasby säteri 81-84 o. Brestad å Vikbolandet 84-94, då han inköpte godset o. egde det t. 06. — Sedan sistn. år disponent o. verkst. direktör i Östergötlands sockerfabr. a.-b. i Linköping. V. ordf. i Skeningsbanan 12 o. i Gusums bruks- o. fabr. a.-b. 13. På sin tid nämndeman o. landstingsman.

JÖHANNES NILSSON. Bedriver sedan 90 en omfattande byggn. verksamhet i Varberg, der snart sagdt alla stadens offentliga byggnader uppförda af honom, förutom ett stort antal större byggnader på andra platser. Mångårig led. af stadsfullm. o. drätselkammare. Ordf. i ind.-o. handtv.-fören.

GUSTAF BERENCREUTZ. Stud.-ex. 75, hoifr.-ex. 80, v. häradshöfd. 82, tf. krigsfiskal 86, not. i Sv. hoifr. 87, krigshofrättsråd 02. Led. af direktionen ö. Allm. enke- o. pup.-kassan 08, ordf. i styr. f. olycksf.-a.-b. Bore.

CLAES NORSTRÖM. Afg. ex. fr. Tekn. högsk. 77, niv. v. Stat. jernv. 79, bitr. ing. v. mellersta väg- o. vatt.-byggn.-distrikt 84, ledare af arbetena v. Nord. museets nybyggn. 91. Led. af Nord. museets nämnd 1900, led. af dir. f. Sällsk. f. folkundervisn. befärring. s. å, led. af styr. f. Stockholms gasverk 01, led. af styr. f. Stockh. hosp. 02, v. ordf. i helsov.-nämnden 06.

OSCAR BÖTHÉN. På sin tid ordf. i drätselkam. och v. ordf. i stadsfullm. i Vaxholm äfvensom styr.-led. i Göteb. syst. fullm. i sparbanken, styr.-led. i Nord. kred.-bankens aff.-kontor; ombud i Sv. allm. hand.-fören.

ALFRED ÅGREN. Delegare o. disp. i J.G. Malmströms pianofabrik i Göteborg samt, led. af dess styr. Mångårig ordf. i Hundramannaföreningen. En af vårt lands främste fackmän inom pianofabrikationen.

Vissa Edra anordningar i dagarne, dem vi icke vilja relatera af hänsyn för andra än för Eder bekräfta ytterligare och oförtydligt att "framgången" är lindrigast sagdt dubiös och rasande snarlik motsatsen. **H. 8. D. har vunnit ett anseende för pålitlighet** som V.-J. för all tid förverkat. Man lofar inte saklöst guld och gröna skogar är ut och är in vid hvarje kritiskt kvartal för att kort därefter bjuda mindrevärdig valuta. Tjockt papper ett eller annat häfte — sedan omslagspapper; en hel — om än så liten — tidning extra, som kort därefter — nödtvunget visserligen — drages in; 30-tal sidor utlovas och lämnas några nummer för att följas af 16 etc. etc. **H. 8. D. lämnar aldrig mindre än full valuta**, men ofta, ja oftast långt mera. **Och det vet alla och alla lita på H. 8. D.**

Vår tidning skötes planmässigt och målmedvetet, men vår plan är icke att duperas och vårt mål icke bluff. Den om stor självöfvervinnelse och oegennyttia vittnande uppmaningen till jämförelse mellan V.-J. och H. 8. D. hedrar Eder men är temligen öfverflödig. Den jämförelsen har allmänheten längesedan gjort och resultatet är allom väl bekant, Nu göras nog ej längre några jämförelser af det enkla skälet att **V.-J. och H. 8. D. ej kunna jämföras**.

Om det vore oss, som betydligt äldre, tillåtet gifva V.-J., som den yngre, ett råd, vore det detta: **lägg icke ner all energi och de största kostnaderna på att göra en reklam, hvars ihälighet allmänheten snart, för att icke säga genast, upptäcker, utan följ vårt exempel: vi arbeta uteslutande på att göra vår tidning till hvad vi vilja att den skall vara och hvad den äfven är: en aktuellt illustrerad och i hvarje afseende värdig tidning. Och på så sätt gör H. 8. D. sin egen reklam och tidningen arbetar sig själf fram. Så har den ständigt gjort och så gör den fortfarande, utan att beröras af afundsam och skadelysten men alltjämt lika fåfång som själfmördande konkurrrens.**

Redaktionen.

JOSEF FREDBÄRJE. Stud.-ex. 85, fil. kand. 91, adj. i Karlskrona 01, i Vexjö 05-14. Språkvetenskaplig skriftställare, översätt af ett flertal af V. Rydbergs arbeten till främst. språk.

ARVID WACHTMEISTER. Stud.-ex. 89, egnade sig efter studier i Upsala, af landbruk o. var senare är förvaltt. å Christineholms gods. Ordf. i komm.-nämnd o. stämman samt i hushålln.-sällsk. gille, led. af styr. i Nyköpings lasarett o. hosp.

(Tillhör Nyvalda riksdagsmän, sid. 29.)

AXEL LINDVALL. F. 52. Efter genomgången landtr. skola inspektör å egend. i Blek. län. Eger egend. Hägråden o. Wrängö. Byggt jernv. Nettaby-Alnaryd-Almehöda o. dess verkst. dir. sedan 92. Nämndeman, led. af kyrko- o. skolråd. Mångårig landstingsman; led. af Riksd. A. K. 1900-11 samt försvarsriksd. 14. Led. af tillf. utsk. led. af statsutsk. Statsrevisor 08-10.

DAVID NORMAN. F. 79. Utg. fr. landtr. skola 03, eger egend. Ävadet i Kalmars län. Led. af Sv. folkförb. centralstyr. sedan 08 o. ordf. i länsafv. Deleg. o. styr. led. i Tryckeri a.-b. Fylgja i Stockholm; eger ett af länets största ensk. bibliotek. Landstingsman 14.

WILHELM ANDERSSON. F. 65. Eger egend. Resebo nr 1 i Kalmars län. Ordf. i komm. nämnd 01-10, ordf. i sparbanken sedan 04. Landstingsman 09.

ENOK RUNEFORS. F. 78. Genomg. folkhög- o. landtr. skola äfvensom folkskollär. semin. Eger egend. Ruskemåla i Kalmars län. Led. af styr. f. brandst. bolag, v. ordf. i Pens.-styr. Nykterhetsman. Led. af Riksd. A. K. 12.

JÖNS PERSSON. F. 73. Styr.-led. i Fören. Folkets hus o. i Arbet. komm. Platsexp. o. platsred. f. Småländs Folkblad i Vesterby sedan 03. Led. af stadsfullm. o. drätselkamm.

CARL LINDMARK. F. 80. Eger egend. i Vesterbotten. Ordförande i komm.-nämnd o. fattigv.-styr. led. af kyrko- o. skolråd.

WALTER KANT. F. 72. stud.-ex. 89, jur. utr. kand. 96. landkansl. 01, läsnöt. 02, rådman i Uppsala sedan 10. F. d. sekr. h. stadsfullm. o. drätselkamm. i Upsala. Af k. m:t förordn. led. af styr. f. Upsala-Gefle jernv. a.-b., v. ordf. i styr. f. Sällsk. Upsala ensk. lärov. Led. af A. K. under försvarsriksd. 14.

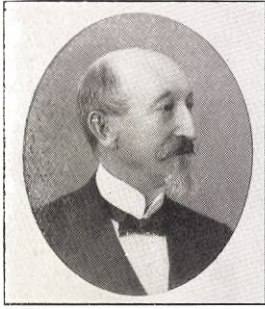
HENRY ERIKSON. F. 74 förestånd. i Upsala hosp. o. asyls skrädderiverkstad. Led. af Pens. nämnd. o. af skolråd.

NILS SIGFRID. F. 68. disp. f. a.-b. Liljedahlska läderfabr. i Sölvesborg 09-10, deleg. i samt verkst. dir. f. Knisslinge skofabr. a.-b. i Vanås, v. ordf. i Sv. skofabr. fören. 03, V. ordf. i kyrkost. led. af skolråd, styr. led. i sparbanken, m. m. Landstingsman 10, led. af A. K. under försvarsriksd. 14.

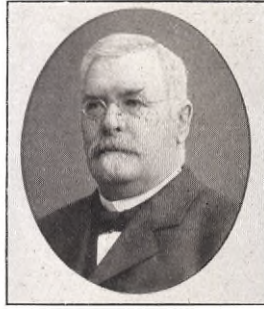
SWEN JÖNSSON. F. 77. eger egend. Fridhill i Kristianst. län. Ordf. i komm. nämnd sedan 05; landstingsman sedan 10. Ordf. i Molleröds stärkefabr. fören. 06.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

Text å föregående sida.

H. F. V. NAUCKHOFF.
F. d. Kapten — Stockholm.
75 år 9 Okt.*

A. G. STÅHLE.
F. d. Major. — Västervik.
70 år 8 Okt.*

J. G. EDGREN.
Prof. Konungens läkare —
Stockholm. — 65 år 9 Okt.*

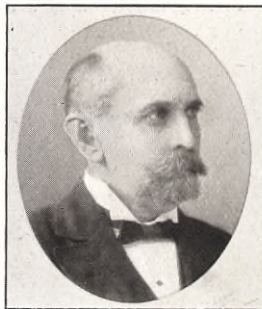
F. W. ZETHELIUS.
Nytämnd. Öfverdir. ktör o.
chef f. Kontrollstyrelsen *

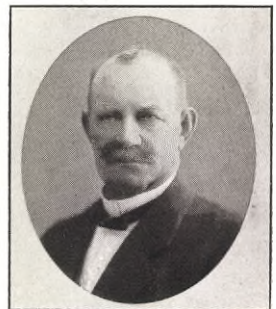
A. A. HOLMBERG.
Kamrer. Kommunalman
Trollhättan. — 70 år 9 Okt.

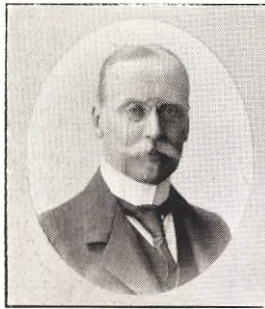
C. O. HAGBERG.
Direktör — Linköping.
60 år 1 Okt.*

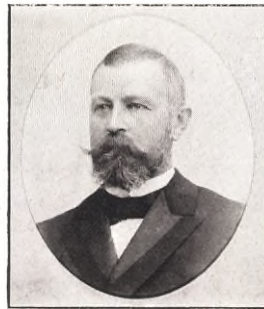
A. D. SVENSSON.
Grosshandlande. Stadsfullm.
m. m. — Eslöf. 60 år 30 Sept.

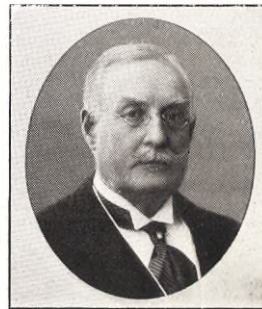
J. NILSSON.
Byggmästare. — Varberg.
60 år 5 Okt.*

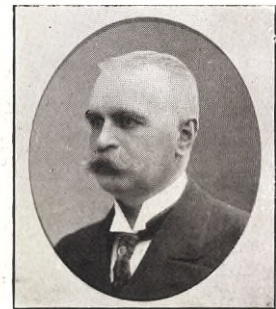
A. G. BERENCREUTZ.
Krigshofrättsråd. — Stock-
holm. — 60 år 2 Okt.*

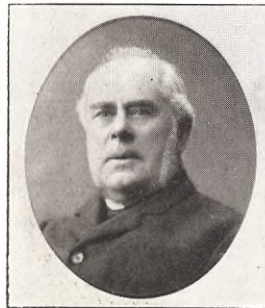
S. J. E. LUNDQUISTER
F. d. Trafikchef. Stadsfullm.
m. m. — Skara 60 år 5 Okt.

C. G. NORDSTRÖM.
Civilingeniör. — Stockholm.
60 år 7 Okt.*

G. M. ROBACH.
Stadsingeniör — Motala.
50 år 25 Sept.

O. F. BOTHÉN †.
Handlande. — Vaxholm
F. 43 † 23 Sept.*

C. A. ÅGREN †.
Disponent. — Göteborg.
F. 44 † 26 Sept.*

J. FREDBÄRJ †.
F. d. läroverksadj. — Ingel-
stad. — F. 63 † 20 Sept.*

A. F. WACHTMEISTER †.
Grefve. — Bönsta
F. 71 † 14 Sept.*

MATILDA JUNGSTEDT 50 ÅR.

Det är en rik, sällsynt strålande och som man hoppas långt ifrån avslutad konsnärsbana, som ligger bakom den genialiska och uppburna sångerskans 50-årsdag. Matilda Emilia Charlotta Jungstedt föddes i Norrköping d. 13 okt. 1864 och debuterade å vår K. operascen för 25 år sedan som bergadrottningen i Hallströms "Den bergtagna" samt fäste då genast vid sig de stora förhoppningar, som sedan i så rik mån infriats.

Såsom hennes glanspartier äro att räkna först och främst "Orfevs", i hvilken roll, klassiskt utformad i såväl sång som spel och plastik, hon nog torde stå oupphinnelig, och "Carmen", som vid sidan af den förra icke blott burit hennes rykte öfver hela vårt land, men

också inbringat henne högsta erkännande och storartade ovationer vid hennes utländska gästspel.

Utom dessa båda bör framhållas hennes Amneris i "Aida", Fides i "Profeten", "Leonora", "Delila" och för öfrigt de till ett 50-tal uppgående partin, hvilka alla vittnat om hennes målmedvetna arbete och fullödiga konstnärsskap.

Som ett erkännande af detta mottog hon af konung Oscar II egenhändigt "Literis et artibus" i briljanter.

Då nu på hennes högtidsdag K. Teatern anordnar fästföreställning med Fru Jungstedt som "Carmen", får ju en del beundrare och vänner af hennes konst tillfälle att återse henne på den scen, hvars förnämsta prydnad och dragande kraft hon under en lång följd af år utgjort och tacka henne för allt det sköna, hon därunder gifvit.

FRU MATILDA REUTER-SWÄRD, FÖDD JUNGSTEDT.

Efter ett senaste porträtt.

Foto. J. J. Sjöström.

Kliche: Bengt Silfverparre.

NYVALDA LEDAMÖTER AF RIKSDAGENS ANDRA KAMMARE. II.

Portr.-Gall. af »nyvalda riksdagsmän» omfattar dem från senaste höstval som icke voro ledamöter perioden 1911—1914.

A. E. LINDVALL.
Godsegare. — Höger.
Blekinge län.*

J. D. NORMAN.
Landtbrukare. — Höger.
Kalmar läns södra.*

A. W. ANDERSSON.
Landtbrukare. — Höger.
Kalmar läns södra.*

E. A. RUNEFORS.
Landtbrukare. — Lib.
Kalmar läns södra.*

J. PERSSON.
Expeditor. — Soc-dem.
Kalmar läns norra.*

C. W. LINDMARK.
Landtbrukare. — Höger.
Vesterbottens norra.*

K. G. W. KANT.
Rådman. — Höger.
Uppsala län.*

J. H. ERIKSON.
Skrädderiförest. — Soc-dem.
Upsala län.*
S: personalier d sid. 27)

N. J. SIGFRID.
Direktör. — Liberal
Kristianstads nordv.*

S JÖNSSON.
Landtbrukare. — Lib.
Kristianst. l. sydöstra.*

PRÄSTEN I ODERLJUNGA.

FÖR HVAR 8 DAG AF **HJALMAR BERGMAN.**

RÄSTEN i Oderljunga kunde icke sofva.

Natten var liden till hälften eller mer, men alltjämt vankade han af och an i sitt hus från sofkammaren till salen, från salen till köket. Ofta steg han ut på gårdsplanen, som låg höstmörk, löfbetäckt, tyst under stjärnorna.

Prästen kunde icke sofva. Han vandrade af och an, lyktan svängde, prästens skugga gjorde skugga kast till höger och vänster, framåt och bakåt, smög in i rummens vinklar och vrår för att söka efter bohaget, efter bonader, efter tennkärlen, glasen, väggklockan, brastängen, kära mors mjuka kuddar och täcken. Men väggarna voro renrakade, bordet tomt, härden utan eld, skåpen uppbrutna och plundrade.

Prästen satte lyktan på golvet, och skuggan, som tröttnat att förgäves söka, rusade upp i takmörkret. Prästen steg in i sofkammaren och satte sig bredvid kära mor på fällbänken.

— Sofver du?

Kära mor svarade:

— Tids nog får jag sofva. Slår de oss icke till döds, så svälta vi ihjäl. Allt ha de tagit. Hvad blir nu det nästa? Att bränna gården och hänga oss i röken. Kära far, tids nog få vi sofva.

— Ja, tids nog få vi sofva, upprepade prästen. Men det grämer mig, det grämer mig. Kära mor — det grämer mig, att jag skulle försumma gudstjänsten. Att jag till slut ändå skulle försumma gudstjänsten. Af människofrukten.

— Nej hör, kära far! När var du rädder? Svensken drog förbi och det blef intet mässfall. Dansken drog förbi, och du var både präst och klockare. Men när snapphanarna kommo fick du vara din egen församling och mässa för tomma bänkar. Nu ges hvarken kyrkfrid eller kvinnofrid. Ända samlade du de räddhagade i skogen och predikade under bar himmel. Nej hör, kära far! När var du rädder?

Lyktan i salen begynte flämta, skuggorna gingo i dans mellan golf och tak. Prästen följde den dansen med blicken, visste hur den skulle sluta och gitte icke röra sig. Då mörket blifvit fullständigt makade han sig tätt intill mor och sade:

— Kan vara, att jag icke är värst rädd om eget skinn. Men det var likväl mänskofrukten. Nu sitta vi här, gamla stackare i mörkret. Ensamma. Barnen borta. Det lilla vi ägde stulet. Se jag hade alltid det, att jag vandrat min Herres ärenden så länge benen burit. Men nu är det också borta. I söndags hade jag kallat min församling till nattvardsgång vid altarstenen. Ho vet, hur många som kommo? Prästen kom icke. Han stod i roflandet och gräde ned kyrksilfret. Att läsa guds ord för en skock gamla och elända, det var icke angeläget. Men att rädda en silfverkanna, en silfverkalk och en silfverask, det var angeläget.

— Skulle du gå till altarstenen med kyrksilfret, när skogen är full af kältringar? Nu blir det mässfall till domedag och väl det, som redan ligger i jorden.

Hon makade sig närmre intill mannen och stödde hufvudet mot hans axel. Den gamla kroppen skälfde.

— Far, nu komma de hitåt. Kan du höra trampet? Nu är stunden —

Prästen tog hennes händer.

— Mor, önskar du, så låt oss maka oss hädan. Än tör det vara någon smygväg fri i mörkret.

— Det tror du! Ha de nu jagat människor är in och är ut så ha de väl lärt att ringa dem. Jag git-

ter icke slinka som en gammal räf genom skogarna. Jag orkar inte. Nu blir jag där jag är. Här i stugan föddes jag, här hade jag mitt af godt och ondt. Här blir jag.

Och de blefvo sittande orörliga, tysta, trötta, med kind mot kind, de knotiga gamla händerna förenade i ett hårdt grepp. —

Dörren vräktes upp. Salen var nu fylld af en hop raggiga karlar, ungt folk och gammalt, vackert och fult, rakt och krokot, helbregda och lemmalytta. Men alla ogärningsmän.

En af dem trädde in i sofkammaren. Han svängde blosset framför sig, förde det tätt till gubbens ansikte så att skägget träste.

— Präst! Upp! Upp med dig! Här an, kamrater! Prästen är jängen! Och käringen! Och kyrksilfret! Nu plockar du fram silfret, gubbe, eller bränna vi sålorna af dig.

Prästen i Oderljunga lade handen öfver ögonen likt en man, som besinnar en svårlöst fråga. Karlarna stormade in från salen, trängdes i dörren, stampade i golvet, sparkade i väggarna för att upptäcka ihåligheter och gömställen. Prästen höll alltjämt handen öfver ögonen. Kära mor iakttog honom med förundran. Den minen, den ställningen kände hon väl. Ack, tänkte hon, nu har far blifvit vill i hufvudet. Jag ser att han läser på sin predikan. Ack, ack, så satt han hvar lördagskväll, men nu är det väl jag, som får predika.

Hon sade:

— Hvad vill du, kältring? Inte behöver du orda så mycket för att slå ihjäl två gamla stackare. Tussa dina hundar! Jag känner dig, Ove. Jag kände far din och jag kände mor din. Men lite känner du prästen i Oderljunga, om du tror att han lämnar kyrkans silfver till dig, tjustryker.

Mannen sade:

— Ock, ock ock, hvad ska jag göra med en käring, som skäller danska majestätets krigsman för tjuf? Tro om jag ska hänga dig i skorsten? Kamrater, jag är sinnad för något lustigt! Prästen ska predika och käringen sjunga psalmer. Bind dem ihop vid hälarna och häng dem öfver en ribba.

Nu reser sig prästen och sade:

— Kära vänner, det har grämt mig mycket, att jag sistlidne söndag försummade tjänsten. Jag borde ha utdelat Herrens Nattvard men stod i stället i roflandet och gräde ner kyrksilfret. Varen mig nu behjälpliga att gräfva upp silfret, och låt oss gå till altaret i skogen. Där vill jag godtgöra min försummelse.

Kära mor tänkte: Herren har förbarmat sig öfver honom. Förståndet är mörkt och hans lidande blir icke stort. Men nog är det grufligt för mig, att se honom begabbad och Narr i dödsstunden. —

Prästen i Oderljunga färdades genom skogen till altarstenen. Han red på en plank, hans fötter voro sammanbundna och skafdes illa. Vägen var oländig och karlarna gingo icke i takt, men kom han i fara att halka åt sidan, gafs genast ett kraftigt slag, som satte honom till rätta. I händerna höll han kalken och oblatkrinet, under armen tryckt mot bröstet bibeln. Kära mor som red på samma sätt bar kannan med nattvardsvinet. Kring dem buros många bloss. Så lustigt kyrkfolk har väl aldrig dragit till någon julotta, sjungande, hojtande, svängande med blossen. Vid stenen slängde de sina bördor i marken, skuro af repen, och reste prästen med sparkar. Nu skall du predika väl och lustigt, befallde kungens krigsman herr Ove.

Prästen sade:

— Jag handlar efter fattig förmåga.

Han dukade altaret och kära mor var honom behjälplig. Männen trängdes omkring dem. Några knäppte sina händer, bligade gudsnådigt upp mot stjärnorna, som brunno som julaljus. Några jamade. Några skällde eller golo som tuppar. Andra bedde sig på annat sätt, som, ehuru groft och oanständigt, likväl innebar mycken lustighet och lockade till skratt.

När altaret var dukadt framträdde prästen, knäppte sina händer öfver bibeln och sade:

— Kära vänner, det är väl sista gången jag skriftrar i denna församling. Jag vill nu icke läsa den allmänneliga syndabekännelsen, ej heller är det tid att taga skriftermål af hvar och en bland Eder. Utan tråde nu eder anförare fram och förtälje han någon af de gröfsta synder, som I tillsammans begått. Det tör vara tillfyllest.

— Hej, hej! ropade karlarna. — Fram Ove och förtälj, fram Ove.

Och konungens krigsman, herr Ove trädde fram till altaret, slog sig för sitt bröst och begynte att med skrytsam blyghet förtälja denna friskarans framfart i Åsbro socken. Det medgaf herr Ove, att mycket lämnats ogjort, som bort utföras. Ännu fanns där hus och lador under tak i socknarna. Ännu fanns det kyrkor och kyrksilfver. Ännu fanns det okränkta kvinnor och män, som lyckats rädda sig i skogarna. Men som storm och tordön hade de farit fram, och inom tio mils omkrets fanns ej den man eller kvinna, som icke på långt eller när kände deras makt.

— Godt, sade prästen, nu har jag hört herr Oves och dessa tappra mäns syndabekännelse. Inte frågar jag efter ånger och icke frågar I efter tillgift. Som tappre män han I farit fram, fullgörande eder Herre och konungs befallning. Men nu vill jag berättas om den fege prästen i Oderljunga.

Männerna trängde sig in på honom, blossen vacklade fram och tillbaka kring hans hufvud. Han lade åter handen öfver ögonen och begynte.

— Min Herre är mäktig och rik, tör därutinnan väl kunna jämföras med de danskes konung. Han gaf mig många befallningar, främst och viktigast dock den, att utdela hans gåfva i denna församling. Min Herres gåfva heter frid, heter barmhärtighet. Unner fyrtio år gjorde jag, som jag var tillsagd, brast väl ofta i förmågan men aldrig i viljan. Då kom på sistone till dessa trakter flera mäktiga herar. Den ene var de svenskes konung, den andre var det danska majestätet, den tredje var herr Ove, som nu framför mig står. Alla foro de dråpliga fram med eld och svärd skaffande lydnad för sina bud. Och jag tänkte: Min Herre, som dock i makt väl kan täfla med dessa, har en usel tjänare. Hur skulle jag drista befalla? Och hvem skulle lyda?

Likväl gjorde jag min gärning fast med skygga, försagda blickar åt alla håll. Jag var som fattigmans dräng bland de stores lakejer. Jag hade hvarken blankt harnesk eller skarpt svärd. Mig tycktes att jag borde smyga som tiggaren med sin påse, dock icke för att taga utan för att gifva. Jag borde ödmjukt stå vid dörren och bjuda ut min Herres gåfva. Där jag knuffades, borde jag stiga åt sidan. Där man icke ville höra, borde jag tiga. Där man icke hade tid att mottaga min Herres beskickning, där borde jag tålmodigt vänta. Jag borde vänta i tio år, i tjugo år, vänta till dess att i gode och tappre män värdigades taga af min Herres gåfva.

Och jag gjorde så, gick försagd och skygg i min gärning, vek åt sidan, teg, smög som en tiggare. En gammal kvinna kom till mig och sporde: Är herr Ove mäktigare än Gud, eftersom prästen icke dristar träda inför den våldsverkarens ögon. Jag

sade: Herr Ove skulle dräpa mig med sitt svärd. Jag har intet harnesk. Hon sade: Mig har han dräpt med sin ondska. Säger i nu, att Gud icke kan stå honom emot, så gräfver jag mig själf ned i jorden.

Det var din mor, herr Ove, och dog hon kort därefter för egen hand. Allt detta skedde mot min Herres bud, men jag, som hvarken hade svärd eller brynja kunde därpå intet bota.

Och nu glömde jag i min uselhet, i min ålders skröplighet och misströstan, att jag likväl är en mäktig Herres tjänare. Det föll mig före, att den gåfva, som jag var satt att utdela, förlorat sitt värde. Var jag icke lik en ömklig krämare den där utropar som kostbarheter, hvad hvarjom och enom, stor och liten håller för strö och strunt? Var icke min Herre oändligen fattig, i alla stycken och på alla platser underlägsen de jordiske konungar? Ja, här i Oderljunga underlägsen herr Ove, som med sin dråpeliga framfart förmäddes gamla kvinnor att sjäifva gräva sina grafvar? Så tycktes mig. Och nu mina vänner, kommer jag till det gröfsta brott, som prästen i Oerljunga begått.

Han låter handen glida ned öfver ansiktet och slår upp ögonen. Öfver honom glänsa hösthimlens ljus.

— Min Herre och Konung tycktes mig vara den fattigaste bland fattiga, den ömkligaste bland ömkliga, den svagaste bland svaga.

Nu drogo sig männen åt sidan, facklorna sänktes. Ovilliga, halft trotsiga halft skamsna viskningar.

Prästen fortfor:

— Och det tycktes mig att min Herre och Gud snart skulle gå på roten som fattighjon i Oderljunga socken, därest jag icke lyckades rädda hans sista ägodelar: en kanna af silfver, ett skrin af silfver, en kalk af silfver. Hur mycket förmer voro icke dessa ägodelar än det fattiga budskap han sändt mig att predika? Hans gåfva, som är frid och barmhärtighet, kan jag lägga vid vägen. Ingen skall gitta röra den. Men silversaker ha alltjämt sitt värde.

Därför blef det mässfall i Oderljunga, och prästen stod vid högmässotid och grof i sitt rofland.

Men karlarna, som släpat prästen till skogsaltaret för gyckels skull, glömde nu afsikten. Håll! Håll! ropades. Skall prästen stå och häda? Slå honom för munnen!

Prästen hörde dem icke. Kära mor räckte honom ett fat af lera. Han slog det i tu delar. Han tog oblaten ur silfverasken och lade på den mindre lerskärfvan, i den större hällde han vinet. Därpå tog han asken, kannan och kalken, räckte dem till herr Ove. Men krigsmannen steg åt sidan lyftande armen som för att slå eller för att värja sig. Då kastade prästen de tre silversakerna nedanför altaret.

Därpå öppnade han bibeln.

— Krigsmän! Tjänen edra herrar. Gör Oderljunga kyrka till stall för edra hästar. Stöp af silfret lyckökulor. Tag denne stackare och häng honom på grenen där. Så mågen i och edra herrar fira en stor victoria öfver min Konung.

Men då edra ben multnat, då edra bragder förglömmts, edra namn förklingat i vinden, då skall ännu människors barn ödmjukt bedja om min Herres gåfva. Som är frid, som är barmhärtighet.

Eho som önskar del af min Herres nåd, han böje knä på den jord han skapat. Väl kan edra konungar lysa upp hundrade och hundrade nätter med brinnande städer och byar. Min Herres stjärnor lysa från evighet till evighet. Väl kan i vrida vrål ur människostrupar med stål och järn. Min Herres stämman tystar I icke.

Han böjde sig ned öfver boken.

Framför honom sjönko de flämtande blossen.

BALTISKA TORNETS FALL.

EN TROLIGEN UNIK BILD TAGEN AF EN UTOMORDENTLIGT PÅPASSLIG AMATÖRFOTOGRAF.

Detsällspordt vackra väder som varit rådan- de under hösten, bröts d. 28 sept. af en plötslig från nordnord- väst komman- de orkanartad storm, som med oerhörd våld- samhet svepte in öfver landets västliga o. syd- ligen delar, på en mängd platser anställande be- tydande skador å byggnader, te- legraf- och tele- fonledning m. m. De svåraste härjningarne sy- nes ovädre häf- va försakat i Skåne. Bland mängden af olycksbud där- ifrån meddelas äfven om stora skador å Bal- tiska utställnin- gen i Malmö, hvars samtliga byggnader blif- vit mer eller mindre rampo- nerade. Dethö- ga af stormen svårt påfresta- de utsiktstornet sattes i väldiga svängningar, hvilka tilltogo

i styrka ända till dess tornets öfversta del till en höjd af flera våningar med ett dånande brak släppte det sista fästet ooh störtade till marken. i fallet krossande delar af de nedanför belägna arkaderna och trapporna åt Centralgården.

(Forts. fr. sid. 24.)

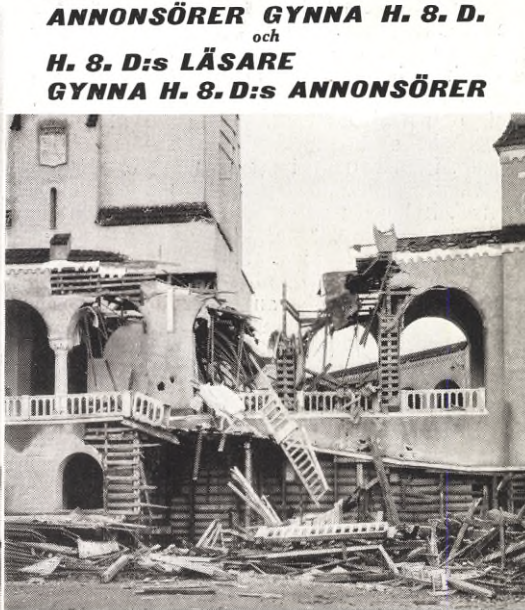
som dirigerats åt detta håll, ha blifvit tillbakalagen Hufvuduppmärksamheten koncentreras emellertid på trakten kring Krakau, där en stor drabbning väntas komma att äga rum, sedan tyska förstärkningar kommit österrikarne till del. Möjligen har striden här redan begynt.

Till sjöss har den engelska handelsmarinen lidit ytterligare förluster till följd af de tyska lätta kryss- sarnes djärighet och rörlighet. Fruktan för de tyska undervattensbåtarna har föranledt Storbritannien att utlägga ett minfält i Nordsjön, hvilket under höst- och vinterstormarne befaras göra farvattnen osäkra äfven för den neutrala sjöfarten. På de neutrala regeringarnes föreställningar har engelska regeringen beslutit underkasta sin allför långt utsträckta krigs- kontrabandslista revision.

Medan Italien alltjämt ånyo försäkrar om sin neu- trala hållning, jäser det på Balkanhalvön. Turkiet har funnit sig föranlåtet att stänga Dardanellerna, i Rumänien har den sjuke kung Carol svårt att åter- hålla de antiösterrikiska krigsiffrarne och Bulgarien har ej håller lätt att hålla sig stilla. Skall världen kanske få se krigslågan breda sig än ytterligare?

BALTISKA UTSTÄLLNINGENS STOLTA TORN FÖRE KATASTROFEN.

AF RASET SKADAD DEL AF ARKADERNA.

TORNET OMEDELBART EFTER KATASTROFEN.

INNEHÅLL: Revisionssekreterare Tore Almén (biografi och helsidesporträtt). — Konungen på inspektionsresa till Göteborg och Skövde. — Tapperheten efter slutförd reparation — Mathilda Jungstedt 50 år. — Världskriget i ord och bild. — Bilder till den svenska och utländska dagskrönikan. — Nyvalda riksdagsmän. — Veckans porträttgalleri. — Prästen i Oderljunga. Berättelse af Hjalmar Bergman

Eftertryck a, text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan särskildt medgivande förbjudes vid laga påföljd.